

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. március 5.

FERENC PÁPA NAGYBŐJTI ÜZENETE

„Minden emberi élet, mely elénk kerül, megérdemli a befogadást, a tiszteletet és a szeretetet, főként ha gyenge és védtelen” – áll Ferenc pápa megjelent nagybőjti üzenetében. Arra buzdít, hogy ne legyünk a foglyai a pénznek, amely nem hagy teret a szeretet számára és útjában áll a békének. Ferenc pápa üzenete valójában egyetlen, jól ismert bibliai kép, a koldus Lázár és a dúsgazdag történetének (Lk 16,19-31) hármaskörűjárása.

A másik ember ajándék számunkra

A történet a két személyt írja először le, bár jobban inkább a szegényt részletezi. Reménytelen helyzetben él, fel sem tud ülni fektéből, ott hever a gazdag kapujánál és az ura asztaláról lehulló morzsákból tengeti az életét. Testét fekélyek borítják, amiket kutyák nyaldosnak. A komor kép drámaiságát még csak kiemeli a szegény ember neve: Lázár, vagyis Isten megsegít! Ez az ember nem névtelen, konkrét vonásokkal és személyes élettörténettel rendelkezik, van sorsa. Miközben a gazdag számára láthatatlan marad, nekünk otthonossá válik, olyanná válik számunkra, mint egy felbecsülhetetlen gazdagság. Lázár azt tanítja nekünk, hogy a másik ajándék, amit helyes emberi kapcsolatban hálásan értéknek ismerünk el. Ő nem a kapunkban fekvő kellemetlen akadály, hanem felhívás a megtérésre. Először is nyissuk meg a szívünk ajtaját a másik előtt, mert minden emberi személy egy adomány. Most Nagyböjt idején főként a rászorulóknak ismerjük fel őket.

A bűn vakká tesz minket

A bibliai kép kegyetlen élességgel feltárja a két személy ellentmondásosságát. A dúsgazdagnak ugyanis nincs neve, csak „gazdagnak” hívják. Ezt jeleníti meg fényűző ruhája, az aranyál és ezüstnél is értékesebb bíbor, mely csak az istenségnek és királyoknak jár ki. Bisszus-patyolata pedig olyan értékes lenvászon, mely egyenesen a szentség kiemelésére szolgál. „Naponta dúsan lakmározott”, látható benne a bűn drámaisága, mely hármaskörű jellegű: pénzimádata, üressége és a gögje. A pápa üzenete Pál tanítására emlékeztet, aki szerint „a pénz utáni sóvárgás minden rossznak a gyökere”, mely zsarnoki módon uralni kezdi az embert. A dúsgazdag kapzsisága üressé és önteltté teszi. A megjelenségnek, a látványoknak él, ami pedig éppen elleplezi a bensőt. Élete a külsőségek foglya, de morális mélységének legalsó foka a gögje. Úgy öltözködik, mint egy király, sőt, mint egy isten, csak a saját énjé létezik neki, elfeledvén, hogy közben ő is csak egy egyszerű halandó.

Isten Szava ajándék

Ferenc pápa nagybőjti üzenete harmadik részében a hamvazószerdai intésre utal: Emlékezzünk, hogy porból vagyunk! A példabeszéd két szereplője egyaránt meghal és a történet nagyobbik része a túlvilágon folytatódik, ahol mindketten felfedezik, hogy oda nem vittek magukkal semmit sem. Kiderül, hogy a dúsgazdag Ábrahám fia, mégiscsak lenne kapcsolata embertársaival, sőt az Istennel is, de földi életében ő maga volt saját istene. Szenvedése közepette lesz fogékony arra, amit ő maga soha nem tett meg. A történet egyfajta méltányos igazságossággal zárul: az élet rossz dolgait itt a jó ellensúlyozza. A dúsgazdag azt is fölfedi, hogy sem a rokonai, sem pedig ő maga nem adott Isten Szavára és ebből adódott, hogy a másikat nem becsülte. Ellenben Isten Igéje élő erő, mely képes megtérést szítani az ember szívében és őt magát Isten felé fordítani. Nagyböjt alkalmas ideje szolgáljon nekünk arra, hogy Isten Szava által az igazi megtérés útjára lépünk - zárul a pápa nagybőjti üzenete. (v1)

ANTAL ATYÁVAL A ZUGLIGETI JUBILEUMRA III.

Hol végezted a papi szolgálatodat?

Szentelése után 1996-tól 1999-ig a Rózsák terén voltam, 1999-ben neveztek ki Esztergom-belvárosi plébánosnak. Itt 1999-től 2008-ig szolgáltam. Belecsaptam az utcai evangelizációba is, karizmatikusokkal, és mivel volt egy verbita diakónus káplánom, elindultam a missziók felé. 2008 nyarán a verbitákhoz költöztem, de egy hónap után visszajöttem. „Szeretlek titeket, de nem annyira, hogy összeköltözzek veletek!” – mondtam nekik. Azóta is jó kapcsolatban vagyunk, januárban megyek Sebastian atyával Indiába két hétre a Pápai Missziós Művekkel.

Visszatérve az egyházmegyébe, Kelenvölgybe kerültem, itt töltöttem egy évet. Ekkor hívtak meg Munkácsra, egy adventi triduumra. Úgy tűnik, jól sikerült, mert két hónapra rá, emlékszem, épp Szegedre mentem, egy ifjúsági találkozóra, és egy piros lámpánál álltam, amikor megcsörrent a telefonom. Pogány Pisti volt, a munkácsi plébános: „Majnek püspök atya

kérdezteti, hogy ha meghívna Kárpátaljára, mennél-e ki dolgozni.”

– „Igen” – mondtam, és abban a pillanatban a lámpa zöldre váltott. A Jóisten is zöldet jelzett nekem, sec-perc alatt minden eldőlt. A két püspök leszerződött engem, és 5 évre kimentem Kárpátaljára. Munkácson Váralján, Várpalánkán, Szojván: a legkülönbözőbb helyeken szolgáltam. Érdekes módon korábban felvettek a SOTE-ra, lelkigondozói szakra, még amikor Esztergomban voltam, de onnan nem tudtam feljárni Budapestre, annyi munkám volt. Munkácson az egyik paptestvérem hívta fel rá a figyelmem, amikor a misszióban való növekedésről beszélgettünk, hogy engem felvettek oda! Fel is hívtam őket szeptemberben, hogy mennék, mikor kezdődik? Holnap, szerdán, gyere fel! Másnap ott voltam. Kitűnően sikerült végeznem, a munkácsi liceumból írtam a szakdolgozatot, az ottani lelkigondozásból. 2 évig voltam Munkácson, 3 évig Beregszászon. 3 év alatt mit lehet csinálni? Plébánosként az ember épp hogy belemelegszik, aztán jöhet is el – mondtam Majnek püspök atyának. De ő csak azt válaszolta, hogy menjek, aztán valahogy lesz!

Bohán Béla volt ott előttem, egy jezsuita atya, aki nagyon kedves volt, amikor átvettem tőle a dolgokat. Szerintem egy év is eltelt, mire oda jutottam, hogy új dolgokba kezdtem. A templommal szemben volt egy alacsony épület, az volt a régi plébánia, akkoriban a Máltai Szeretetszolgálat raktára. Frusztrált a dolog, hogy az utcai fronton raktár van. Meghívtam a püspök atyát, mondom, nézd meg: itt van ez a máltai ház, és raktár van az utca felé. Te mit szólsz ehhez? Hát ez nem jó - válaszolta. Én is így gondolom. Mivel sokat voltam Zugligetben máltás, végiggondoltam, mi az a tér, amire szüksége van a Máltának ahhoz, hogy működni tudjon. Beszéltem a vezetővel, raktárhelységeket ajánlottam fel hátrább, az udvarnak a másik felén. Az utcai helységeket pedig rendbe hoztuk, átalakítottuk bolttá. Öt boltot alakítottunk ki, ebből az öt boltból nekem lett hat vagy hét főállású munkatársam. Irodavezető, főállású hitoktató, karitászos, pályázatíró, minden. A templom mögött volt egy iskolaépület, amely romos volt, az is hozzánk tartozott. Ukrajnában az a módszer, hogy az épület a miénk, a föld az államé. Mondtam a híveknek: „Miért vagyunk olyan bolondok, hogy az államnak visszaadjuk azt, ami a miénk? Tegyük rendbe!” A püspök atya annyiszor mondta nekünk, hogy a legjobb plébánia az, ami a templom mellett van. Ehhez képest a plébánia onnét 100-150 méterre volt. Ha kigyullad a templom, én vagyok az utolsó, aki tudok róla. Először tehát – mivel a tetejét leszedték – állagmegóvás céljából elkezdtük a tetőt berakni, aztán rájöttünk, hogy maradt még pénz: akkor folytassuk tovább! Három részre tagoltuk az épületet, lett belőle egy új plébániaépület, egy közösségi ház és felette egy lelkigyakorlatos ház.

Most is ott voltam 3 napot, 2016 novemberében. Mondták a beregszásziak: „Atya, azóta se tudunk leállni.” „Hála a jó Istennek! „Szent lökötséget” kaptatok!” Na, de tényleg virul a dolog, és én megmondom őszintén: egy csodát éltem meg. Nagy tanulság ez: a legjobb, amit közösen találunk ki, és ami mögé közösen tudunk állni. És már 2 éve vagyok a Józsefvárosban.

Az előző plébános, Bajzáth Ferenc atya 38 évet szolgált itt. Nehéz volt az első év, elfogadtatni magamat a közösséggel, de már alakulnak a dolgok. Az biztos, hogy van egy karizmám: szeretek rendet rakni. Amikor a vendéglátóiparban dolgoztam, és üzletvezető-helyettes lettem, akkor előfordult, hogy 12 lányt rúgtam ki egyszerre, mert saját zsebre dolgoztak. És akkor nekem kellett a pult mögé állni. A józsefvárosi plébánia hatalmas, ötszintes épület, amiből csak hármat használtak ki, most lesz benne közösségi tér, cserkészotthon, ifi centrum, a Shalom közösség lakóhelye és a Bonum TV ifi tagozata.

Nyertünk pénzt a templom külső felújítására is. Meghívtam Matolcsi Jánost is, aki több plébánia lelki megújulásánál segített, hogy kérdőívezzünk, állítsunk össze egy munkadokumentumot. A rend számomra fontos dolog. Biztos, hogy az Isten ezt használja bennem, és tudok másoknak segíteni. Persze az építkezéseket a hátam közepére kívánom, szívesebben foglalkozom az emberekkel. Azt szoktam mondani a papságról, hogy az „alapszínem” a vendéglátós. Ezért mondom, hogy a terített asztal fontos. Annak idején az én asztalomnál, most az Úr asztalánál látom vendégül az embereket. Azt szokták mondani, hogy az embernek az első öt éve, amit munkahelyen eltölt, nagyon meghatározó – ez nekem a vendéglátás.

Számomra most a legnagyobb ajándékot Teréz anya nővérei jelentik. Szerények, strammok, derűsek, tele vannak energiával. Szombatonként ott miséznek náluk, illetve vasárnap van egy ún. hármás mise, ez a fedélnélkülieké. 200 hajléktalan bejön a templomba. Annak idején, amikor Kozma atyával jártam hajléktalanok közé, vagy a máltai vonaton is előfordult, hogy én miséztem, ott húszan-harmincan voltak. Amikor tehát meghallottam a kétszázas létszámot, a hajam égnek állt! Hogyan fog ez megvalósulni? Kíváncsian vártam, és hát a nővérek... Azt mondom, hogy van bennük egy kemény szeretet, de ez zseniális! Hárman elöl ülnek, vezetik az imádságot, és hárman hátul „sasolnak”; és bárkivel bármi gond van, rögtön kivezetik a templomból. Így aztán fegyelem és rend van. Akkora becsülete van a Teréz anya-nővéreknek a hajléktalanok között, hogy hallgatnak rájuk, még a legmarconább is. Magam is sokat gondolkodom Teréz anyáról, és előfordult, hogy – a nővérek nem adnak, nem adhatnak interjút – ezért írtam az Új Emberbe, vagy a TV-ben nyilatkoztam róla. Az a generáció vagyok, akik személyesen láttuk Budapesten II. János Pál pápát és Teréz anyát; az ő szentségük zavarba hozó, és kell is, hogy zavarba hozzon. A világból jövünk, és amikor Istennel találkozunk, az zavarba kell, hogy ejtsen minket. Sokat olvasok róla, de még így is, ennyi év távlatából is megrendítő: hol vagyunk hozzá képest?

Jársz-e vissza Zugligetbe? - Igen, alkalomadtán. Kapcsolatban állok Imre atyával, a régi barátokkal is, akik közül sokan már vidékre költöztek. Olykor meghívnak egy nyári táborba, hittantáborba, hogy tartsak misét. Ha hívnak, szívesen megyek. Ezt a megkeresést is köszönöm, komolyan megörültem neki! Zugligetre, a templomra, a nagy mozaikra, a szép liturgiákra, a felemelő énekre jó szívvel, nagy szeretettel emlékezem vissza. Azt hiszem, sok minden együtt van ahhoz, hogy a Jóisten ott működni tudjon. - Jó hely, jó hely!

Miklódy

István

<p>FARSANGI HIMNUSZ Eljött újra farsang napja Mulatozás időszaka. Összegyűlt a plébánia, Tóni atya hívására. Mindenki most táncra perdül, Az ütős is dobokhoz ül. Fiú és lány fellelkesül, Táncparketten végigrepül. Zsírosfazék nyilj meg nekünk, Te benned van, eleségünk! Farsangi fánk, baracklekvár, Hurkakolbász vár ránk immár!</p>	<p>Szóljon hát a zenebona, Mulatságunk, dicshimnusz! Vigadozzunk mind ezerrel, Micimackó is Batmannel! Ha véget ér az ünnepség s felragyog a csillagos ég, jó lesz akkor hazamennünk, de csak ha lesz segítségünk. S mikor végre hazaértünk, egy picikét eltöprengünk: itt minden oly ideális, hogy eljövünk jövőre is! Ámen. <i>3 kántor szerzeménye</i></p>
---	---